

rende forældede Institution: De gejstlige Retter, er ikke nogen Ret for rent kirkelige Sager. Den er en Ret for et vilkaarligt Antal af Skolesager og af gejstlige Sager. Jeg har ikke set nogen Opgørelse — der findes formodentlig ingen saadan — af, hvor mange Skolesager og hvor mange Kirkesager der har været inde under den, men jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at i en lang Periode, der ligger op til det nuværende Tidspunkt, ere Skolesagerne de fleste. Jeg kan sige, at fra min egen Erfaring kender jeg kun Skolesager under Provsteretten. Det er det ene Synspunkt, jeg gør gældende, og det andet er det, at er denne Domstol allerede i og for sig forældet, og er der ingen Trang til den, saa passer den heller ikke ind i den ny Ordning. Der er nemlig det ved Provsteretten, at det er antaget, at ved den kan kun Hovedforhandling føres, medens der derimod ikke kan føres Vidner ved den. Jeg ved nok, at Praksis er noget forskellig, men saaledes er det antaget af kompetente. Men saa skulde altsaa efter den ny Lov Hovedforhandlingen i en gejstlig Retssag holdes efter hele det gamle Retssystem, medens Vidner derimod skulde føres efter det ny Retssystem. Der vilde blive noget usammenhængende deri. Ogsaa dette tilraader at foretage et Skridt, som ikke noget andet gyldigt Hensyn — det Flertallet har kunnet se — her kunde fraaade. Altsaa foreslaa vi ved Ændringsforslaget under Nr. 1 at ophæve de gejstlige Retter. — De næste Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget eller af Flertallet af Udvalget, ere Forslagene under Nr. 2 og 5; det er kun redaktionelle Forslag. Forslag, der ere stillede af Mindretallene, skal jeg efter Skik og Brug ikke her omtale, før de ere motiverede af de ærede Forslagsstillere. — Det næste Ændringsforslag, som er stillet af Flertal, er Ændringsforslaget til § 20, og det gaar ud paa, at andet Stykke af § 20 skal udgaa. Det Stykke, som man her foreslaar skal udgaa, er et, der har den Bestemmelse, at hvor Befolkningen i en Retskreds overstiger 35,000 Mennesker, skal der i Stedet for Enkeltdommere kunne ansættes 2 Dommere, og den ene af disse skulde da være en Straffedommer. En

saadan Bestemmelse havde sin logiske Plads i Kommissionsforslaget, hvor Retskredsinddelingen var optagen i selve Lovforslaget, men det forekommer Flertallet, at denne Berettigelse har den ikke mere, efter at Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke har Retskredsinddelingen, men overlader denne til en særlig Lov. Der er altsaa ingen Trang til at have en saadan Bestemmelse her. Dertil kommer, at der om Oprettelsen af særskilte Straffedommerembeder er forskellige Meninger; man ønsker at opsætte Overvejelsen heraf, indtil man faar den Lov, vi alligevel skulde have vedrørende Retskredsinddelingen. — Forslaget til § 25 under Nr. 11 er kun en Følge af Forslaget under Nr. 1. Dernæst kommer der af Udvalgs- eller Flertalsforslag Forslagene under Nr. 12 og 13; de vedrøre kun 2 Betegnelser. Under Nr. 12 sørges der for, at en Dommer i første Instans i sin Udnævnelse og derigennem i den almindelige Benævnelse bliver betegnet som „Dommer“. Under Nr. 13 stille vi et Forslag, der gaar ud fra, at den nu godt tilvante Betegnelse „Sagfører“ er at foretrække for de ældre, men for over 30 Aar siden afskaffede „Advokat“ og „Prokurator“. — Derefter komme vi til Ændringsforslaget under Nr. 14 til § 29: at sidste Stykke af Paragraffen skal udgaa. Dette Stykke indeholder den Bestemmelse, at Højesteret skal høres angaaende Ansøgere til Højesteretspladser. Der er derved at mærke, at saa vidt vides er det ikke Skik, at Højesteretsembeder ansøges; det er naturligtvis ikke udelukket, at de kunne ansøges, men det er vist ikke Reglen. Men hvad enten Ansøgning foreligger eller ej, har Udvalgets Flertal ment, at det ikke vilde være rigtigt, at Regeringen skulde være bunden til at indhente en Erklæring af Højesteret. Hvor Justisministeren føler Trang dertil, staar det ham jo altid frit at høre Retten eller dens Justitarius, men et Baand i den Henseende har man ikke anset for hensigtsmæssigt, og derfor foreslaar man, at Stykket udgaa. — Under Nr. 15 er det foreslaaet, at fastansatte Dommere ikke maa modtage Titler eller Ordensdekorationer. Det er en delvis Genntagelse og en videre Udførelse af den Bestemmelse, som staar i den almindelige Lønningslov af 26. Marts 1871 § 7, hvor-